

Người Ơi Cho Tôi Nói

Không tơ mây nào vương trong trời. Bầy chim vui đùa thay mây trôi. Màu xanh của lá, màu hoa đỏ, con gái hình như hoa ở môi...

Con gái hình như hoa ở tay. Bàn tay năm ngón hoa ban ngày, hương thơm nhụy thảo tung tăng bước, gió nhẹ nhàng thổi đủ tóc bay...

Không có trường nào không khép cổng. Những ngôi trường chừ như Thánh Đường, bướm bay vào đó rồi ra đó, có khác: trường không vang tiếng chuông!

Phố xá hình như thêm người đi. Các tiểu bang xa thêm người về. Cali nhộn nhịp như vào Hội. Bướm bướm tìm hoa ở bãi xe...

Những con quạ và bồ câu mừng, người ta ném bánh chúng ăn chung (người ta mà nhí như chim chóc, thiên hạ năm châu một tấm lòng?)

Tôi nhớ trường xưa và lớp cũ, nhớ học trò, nhớ quá, ngày xưa...Chiến tranh không có thì vui lắm. Mỗi một mùa Hè một ước mơ...

Em đi hứng nắng và hoa phượng, em chở mùa Hè tôi ra sông; con sông nào cũng chan hòa nắng và mặt em nao má cũng hồng...

Ôi những ngày xưa, quá khứ rồi. Thời tôi vào lính cũng xa xôi...Bây giờ tôi ở đây, trời Mỹ, thiên hạ vui mà tôi không vui!

Tôi không vui thì tôi nói buồn...Quanh tôi, đẹp lắm, giữa mù sương...tay tôi hệt hững bồng sương khói rồi úp bàn tay giữ nhớ thương!

Tôi nói gì hơn nữa bây giờ? Người ơi tôi vẽ mộng đây thơ...Người cho tôi nói về con gái tóc dịu dàng bay như mây như tơ...

Trần Văn Lệ